

Rytířství

Na korunovaci se ve službách šlechty sjeli i dvorně se chovající rytíři a panoši doufající v pasování. V Mountquitane se stále drží rytířské tradice ze starých dob, které si šlechta přinesla z Trencavalu. Rytíř zde pořád symbolizuje odvahu a čest, hrdinové zakutí ve zbrojích bojují proti zlu, nebo se v krásných varkočích bijí na turnajích pro krásu a přízeň svých dam. Nicméně, Mountquitane se od dob ukončení Války tří lilí nezapletlo do žádného konfliktu a není tak šance získat ostruhu za válečné zásluhy. Panoši (a panošky) toužící po pasování tak získávají zkušenosti převážně v bojích s příšerami a lapky, často v Horách konce světa. Zde, na neklidné severní hranici, jsou navíc stále udržovány pevnosti a posádky bojovníků, neboť během náboženské války v Trencavalu občas docházelo střetům s různými bandami ozbrojenců a bylo nutné zachraňovat uprchlíky. Většina rytířů proto nějakou dobu sloužila právě v horách a byla tady i pasována.

Rytířem se mohou stát jak muži, tak ženy - je to sice původně mužská záležitost, ale již dávno nikoho neudiví, když ve zbroji uvidí ženu.

Aby někdo mohl být rytíř, měl by být nejdříve panošem u nějakého rytíře či šlechtice a do rytířského stavu povýšen až po vykonání hrdinského skutku (záchrana života, zabití opravdu nebezpečné příšery, udatnost v boji). Občas jsou rytíři pasováni též před bitvou nebo opravdu nebezpečnou výpravou. V některých případech, za opravdu hrdinský čin (např. záchrana krále v bitvě), může být na rytíře povýšen člověk bez předchozí přípravy.

Naopak, pokud rytíř spáchá opravdu závažný zločin (například vlastizrada), při kterém ztratí čest, může být svého rytířství zbaven. Tento trest může nařídit pouze král a pro rytíře je to horší než ztráta života či majetku. V takovém případě je rytíř kus po kuse vyslečen ze své zbroje, jeho štít je obrácen, jeho meč zlomen, rytíř sám je vyveden za bránu lidského sídla, polit vodou a poslán zemřít do divočiny. V historii Mountquitane k tomuto zatím nikdy nedošlo.

Rytíř může být pasován pouze jiným rytířem, nebo králem. Dříve u tohoto obřadu dostával ostruhu, pás a meč, dnes (kdy meč není již tak cenný) je většinou obdarován nějakým hmotným statkem, ať rytířem, který jej povýšil (i když ti často mají hluboko do kapsy), králem, seniorem rodu, či jen spřáteleným šlechticem. Nejsou neznámé situace, kdy panoše pasoval rytíř bohatý právě především hrdinskými činy a dotyčného čerstvě pasovaného rytíře pak obdaroval přihlížející šlechtic či kupec, který si tak získal úctu společnosti. Obdarování mladého rytíře je věcí společenské cti a dotyčný tak prokazuje svou štedrost a dobrotu srdce, což jsou ctnosti blízké dvorské kultuře.

Rytíř se obvykle těší značnému zájmu mladých slečen, rytířky si na nezáměru mužů obvykle také nemohou stěžovat. Zároveň je rytíř seniory rodů považován za dobrou partii v rámci sňatkové politiky. Rytíř nemůže být rodiči oženěn či provdán proti své vůli. Je také zvykem, že panovník obdarovává nemajetné rytíře v případě jejich svatby, díky čemuž jsou dovoliti sňatek i ti rytíři, kteří by jinak neměli majetek pro uživení rodiny či potřebné věno. Mladí panoši si většinou vybírají dámu svého srdce, kterou pak obdivují, skládají jí básně etc. a zachovávají jí věnost. V jejím jménu a pro její krásu se pak bijí v turnajích, jí darovaný šátek coby znamení její nejvyšší přízně pak nosí připjatý ke zbroji při turnajích či bojích. Stará tradice, kdy mladý rytíř vyjede do světa a hledá si sobě rovné soupeře, které pak cíleně vyzývá, aby se poklonili kráse jeho dámy (a pokud neskloní, tak následuje souboj), již

postupně vymírá, ale stále ještě je možno na takového rytíře občas narazit. Nicméně, jakoukoliv urážku své vyvolené dámy nesou panoši a rytíři pořád velmi nelibě a dotyčný, který se urážky dopustil, musí počítat s výzvou na souboj.

U panošek a rytířek tato stará tradice není obvykle nijak vyžadována, některé si vyberou svého kavalíra (a občas rytíři v prachu kolbiště musí pod ranami sekery vyznat, že není krásnějšího kavalíra než rytířčin milý), některé svou dámu a některé odmítají cokoliv podobného řešit otevřeně, s tím že je to jejich věc a nebudou nikomu dělat šašky. Obecně se pokládá za nevychované do tohoto jakkoliv šťourat

Pokud je na rytíře povýšen prostý člověk, bývá zvykem, že jeho rodina/potomci jsou povýšeni na baronety . Nicméně, je to zvyk a ne nutnost a dotyčný rytíř by se měl snažit si to zajistit vlastními silami.

Rytířská přísaha při pasování:

“Neměj žádný strach před tváří svých nepřátel. Buď udatný a čestný, ať tě První mohou milovat. Mluv jen pravdu, i kdyby tě měla stát život a ochraňuj bezbranné. To je tvá přísaha. Povstaň, rytíři”.